

## Ünnepek

Lekció: Lk. 24.1-35  
Textus: Lk. 24. 36-49

2000. ápr. 23. Húsvét  
Gazdagrét

### Tanúi vagytok!

Krisztus feltámadt! - Valóban feltámadt! *"Ti vagytok erre a tanúk"* - mondja a feltámadott a tanítványainak. Vegyük észre, hogy ez a mondat kijelentőmódban hangzik el. Nem kérdés, hogy vajon tanúi-e a feltámadásnak, nem kérés, hogy legyenek szívesek azok lenni, és nem is felszólítás, hogy legyenek azok. A feltámadott Jézus Krisztus teljes bizonyossággal jelenti ki a tizenegyről: ti vagytok a tanúk.

A feltámadás ill. a feltámadott Jézus Krisztus tanúja az, aki teljes szívbeli meggyőződéssel bármi áron kész megvallani, hogy az, akit istenkáromlóként kivégeztek, feltámadt, él és uralkodik örökké. Ilyen tanúvá azonban nem tanfolyamon, vagy tankönyvek által lesz valaki. Ennek a tanúságnak ára van, hiszen sokan nem akarják hallani az igazságot. A Jézus melletti tanúskodás nem könnyed, örömteli, felhőtlen dolog. Nem volt az Péternek, aki letagadta, hogy ismeri őt. Nem volt az a tanítványoknak, akik félelmükben és csalódásukban szétfutottak kivégzése után. Így menetelnek ketten az úton Jeruzsálemből Emmaus felé. Lelkiállapotuk igaz tükrö a tizenegynek, de sok mai tanítványnak is. Hittek abban, hogy Jézus a Messiás, ő a Király, de ennek már három napja vége. Reményük szertefoszlott. Ha valamiről tanúskodhatnak, az az, hogy a Mestert megölték, és vége a történetnek.

Hogyan lett a tanítványokból tanú? Azokból, akik az asszonyok tanúságára egy kézlegyintéssel annyit mondtak, hogy üres fecsegés. Hogyan lehetséges, hogy Jézus kijelentése annyira igaznak bizonyult, hogy később még életüket is képesek voltak feláldozni, de nem tagadták meg a róla való tanúságot? Hogyan juthat szívbeli bizonyosságra Krisztus feltámadása felől egy XX. század végi kételkedő? Vajon kimondja-e Jézus Krisztus közöttünk, ma, ugyanezzel az egyértelműséggel, hogy tanúim vagytok? Ezekre a kérdésekre keressük a választ a ma olvasott részben.

#### *I. Hogyan viszonyul a feltámadáshoz az ember?*

*Kész róla beszélgetni, vitatkozni.* Lukács evangélista leírja, hogy miután az asszonyok üresen találták a sírt, majd Isten követői hírül adták a feltámadást, ketten mentek Jézus tágabb tanítványi köréből az Emmausba vezető úton. Jézus melléjük szegődik, de nem ismerik fel, amíg meg nem magyarázza nekik az Írásokból, hogy a Messiásnak szenvedni, meghalni és feltámadni kellett, valamint meg nem töri a kenyeret egy közös vacsorán. A két férfi, amint felismeri, hogy Jézus feltámadt, késő este visszatér Jeruzsálembe a tizenegyhez, hogy tanú legyen. Közben Simonnak is megjelent az Úr, de a többieknek még nem.

*"...mindezekről beszélgetnek".* Elképzelem ezt a beszélgetést. Legalább hárman vannak, akik hisznek, akik tanúk, akik állítják, hogy Jézus feltámadt, mert találkoztak vele. De valószínű, hogy a többiekben még igen erős kétségek és kérdések élnek. Gondoljunk csak Tamásra, aki János evangélista beszámolója szerint nem volt ott, amikor Jézus megjelent a tanítványoknak, és amikor azok egybehangzóan állítják, hogy találkoztak vele, Tamás azt feleli, hogy nem hisz, amíg nem látja őt, sőt, amíg nem érinti őt és sebeit. (Jn. 20.24kk). Nem tudom, hogy milyen hangulatú lehetett ez a beszélgetés, hangos és szenvedélyes, vagy csendes és elmélyült, de bizonyos, hogy nem állt távol sok mai hasonló beszélgetéstől. Amikor hívők és nem hívők megvitatják a hit kérdéseit. Történhet ez teljes őszinteséggel, bizalommal, vagy pedig feszültebb légkörben, összecsapások közepette. Nem mindenki, de sokan, akik nem hisznek, készek ilyen jellegű beszélgetésben, vitában résztvenni. Gyakran sokkal inkább, mint egy (húsvéti) istentiszteleten résztvenni. Az ember

biztonságban érzi magát: egyenlő beszélgetőpartnerével, saját értelmére, tapasztalataira támaszkodik, és úgy érzi, nagy meglepetés nem érheti. Vannak, akik hasonló módon vannak itt ma is. Azzal a fenntartással, hogy kívülállóként megfigyeled, meghallgatod azt, ami történik, ami szól, és utána majd megbeszéled, megvitátod azt. Akár magaddal, akár másokkal. Mit mondjunk erről? Amíg őszinte istenkeresés rejlik mögötte, legitim ez a hozzáállás. Amikor cinikus közöny, ellenségesség, vagy Isten előli menekülés, bújkálás motiválja, végzetes lehet.

*"Miközben ezekről beszélgettek, maga Jézus állt meg közöttük, és így köszöntötte őket: Békesség néktek".* A beszélgetésnek, érveknek, ellenérveknek azonnal vége lett: megjelent a feltámadott. Nincs szükség több magyarázkodásra, nincs lehetőség több okoskodásra. A vita tárgya ott áll előttük. Azt gondolhatnánk, hogy erre nincs más válasz, mint a hit, de nem ezt találjuk, és ez nagyon fontos ma nekünk. *A feltámadotthoz való újabb viszonyulás bontakozik ki előttünk: nem hisznek a saját szemüknek.*

Először megrettennek és félnek, mert azt hiszik, hogy szellemet látnak. Természetes ez a reakció, hiszen Jézus Krisztus egyszercsak megáll közöttük - váratlanul. János evangélista hozzáteszi ehhez, hogy zárt ajtók mögött voltak. Jézus megpróbálja oszlatni ezt a félelmet, és megmutatja nekik kezét és lábát, hogy belássák, ő valóban az, akit láttak a kereszten szenvedni és meghalni. Nem szellem, amint gondolják. Ők, akik között vannak, akik úgy gondolkodnak, hogy "hiszem, ha látom", látnak és mégsem hisznek. Inkább hiszik, hogy valami szellemmel találkoznak, semmint hinnének megfeszített Jézus feltámadásában.

Számunkra is elgondolkoztató ez a magatartás. Vajon aki közülünk azt modja, hiszem ha látom, hinne, ha tényeg látna? De így is mondhatom: te, aki azt mondtad, elfogadod őt, ha egy konkrét dolog megtörténik, tényleg így cselekedtél? Mert nem kevesen vannak azok, akik elfelejtették az ilyen kijelentéseiket. A feltámadott valósága annyira új, annyira más, mint minden ebben a világban, hogy az ember ha csodát lát, azt is képes megmagyarázni, csak ne kelljen hinnie.

Van egy másik oka is kételkedésüknek; azt olvassuk, hogy *"...még mindig nem mertek hinni örömiükben, és csak csodálkoztak..."*. Annyira jó volt, amit láttak, hogy nem merték elhinni. Ez egy másik oldala annak, hogy látják, de nem hisznek. Nem mernek hinni, ez olyan jó, hogy nem lehet igaz. Hallottam már embert, aki így fogalmazott, amikor elkezdte felismerni, hogy Jézus Krisztus micsoda választ nyújt egyéni problémáira, bajaira. "De jó lenne, ha igaz lenne..." - "De valóban igaz, tanúja vagyok" - nem, nem merem hinni..." A sokat csalódott ember már nem mer örülni, nem mer hinni, mert fél, hogy újra csalódik. Pedig Jézus Krisztusban nem kellene csalódnia.

Így viszonyul az ember a feltámadáshoz: kész róla csevegni vagy vitatkozni, hajlamos a bizonyítékot félremagyarázni, vagy csalódottságában azt mondani: ez túl szép... Lássuk, hogyan viszonyul a feltámadott a kételkedő emberhez!

## *II. Hogyan viszonyul a feltámadott Jézus a kételkedő emberhez?*

Ugyanezt a leírást vizsgáljuk meg Jézus szemszögéből. Mit tesz ő annak érdekében, hogy tanítványjaiból tanúk legyenek?

*Eljön a beszélgetésbe.* Azaz nem elégedik meg azzal, hogy róla beszélgetnek, vitatkoznak, spekulálnak. Nem elég neki annyi, hogy szó esik róla. Vannak, akik azt gondolják, hogy ez kimeríti a "hívó", vagy "vallásos" fogalmát, de ő nem így látja. Tanúkat akar. A beszélgetésben megjelenő kételkedés nem tartja vissza őt attól, hogy húsvéti hittel ajándékozza meg őket. Jézus nem tart a kételytől, is nem is akar megtartani abban. Azon van, hogy élő hit, szívbéli meggyőződés fakadjon minden szívből, és tanújává legyen minden ember. Ennek bizonyossága, hogy egyszer csak megállt közöttük azért, hogy kijelentse, megismertesse magát.

Ez a titokzatos megérkezés sokaknak tapasztalata: Váratlanul egyszercsak megjelent - nem testben, de azzal a szívbéli bizonyossággal, hogy jelen van, itt van, hozzátartozol, és nélküle elképzelhetetlen már az élet. Megtörténhet éppen egy beszélgetésben, egy istentiszteleten, úrvacsorában, a csendes órában, kirándulás alatt, bárhol és bármikor. Itt is és most is. Az emberibe,

a mindennapiba, az evilágiba eljön, és feltámadása valóságát elhozza. Találkozol az élő Krisztussal - míg a melletted ülő, a veled egy fedél alatt élő semmit sem lát ebből. Ugyanazt hallod és látod, mint ő, te mégis Jézussal találkozol, míg a másik csak önmagával, vagy egy másik emberrel.

Hadd osszam meg egy mai, frissen olvasott példáját annak, hogy Jézus eljön és örömmel jelenti ki magát az őt keresőnek, hogy tanújává tegye. Egy iszlám férfi megtérésének történetéből idézek. *"1985-ben Európában tanult. A muszlim böjt, a Ramadán utolsó hetében nem tudott aludni. Az altató sem segített. Allahhoz kiáltott: 'Isten, miért büntetsz engem'? Talált egy Bibiát a hotelszobában. Ott nyitotta ki, ahol ez állt: Segítség baj idején - olvassa a 4. zsoltárt. Ibrahim megdöbbsent. Elolvasta és így imádkozott: 'Tudom, hogy vannak, akik hisznek ebben a könyvben. Ha te vagy ennek a könyvnek az Istene, add meg, hogy elaludjak'. Lefeküdt, és mély, álom nélküli alvásba zuhant. Azonban hamar megfeledkezett erről az élményről. Egyszer utcai evangélizációba botlott, ahol hallotta, amint egy keresztyén azt mondja, hogy 'Jézus az egyetlen út Istenhez, ő a Békesség Fejedelme'. Ibrahim megkérdezte: 'honnan tudod, hogy a keresztyénség az egyetlen út? Vagy hogy a Biblia Isten Szava, és nem a Korán?' 'Ha tudni akarod a választ ezekre a kérdésekre, kérdezd Istent. Ő szeret téged, és megmutatja az utat.' - mondta neki a keresztyén ember. 'Teljesen megdöbbsentem. Soha nem hallottam még senkiről, aki azt mondta volna, hogy Isten szólt hozzá.' - mondta. Egész életében egy kárhóztató, és nem egy szerető Istent szolgált. Kényelmetlenül, de imádkozott Ibrahim: 'Isten, képes kell hogy légy arra, hogy szólj hozzám. Ha nem, elfordulok tőled.' A következő éjjelen álmában ragyogó világosságot látott az égen. Ahogy kjobban megnézte, felismerte, hogy egy kereszt az. Ezután hangot hallott: 'Ez az én utam. Jézus az én Fiam. Békességemet adom neked, és örömmel ajándékozlak meg.' Ibrahim felébredt, és alig tudta elhinni: Isten szólt hozzá." Másnap Ibrahim átgondolta döntésének következményeit, majd Krisztus követője lett.*

Jézus kijelenti magát a tanítványoknak, megmutatja kezét és lábát, majd pedig megeszik egy halat, hogy a valóságot lássák, és ne gondolják szellemnek. Ezután *"megnyitotta értelmüket, hogy értsék az Írásokat"*. Az Ószövetség alapján bemutatja, hogy meg kellett halnia és fel kellett támadnia. A tanítványok is az Ószövetség alapján tájékozódtak arról, hogy mit hisznek a Messiásról, mégsem értették meg, hogyan lehetséges, hogy az Isten felkentje, a végidők Királya kereszthalált hal. Hiába olvassák, Isten dolgaira korlátozott a látásuk, amíg Jézus Krisztus meg nem nyitja az értelmüket. Csak a feltámadás fényében ért(het)ik meg, hogy a kereszthalál nem kudarc, hanem győzelem; a bűn, a kárhozat, a Sátán hatalmának legyőzése. Ugyanígy, akármit nem értesz, nem bírsz befogadni Jézus Krisztusból, az ő személyéből, a vele történt dolgokból: Kérd, hogy nyissa meg értelméd az Írások alapján. És ő meg fogkja nyitni, mert tanúvá akar tenni.

### *III. A tanú feladata*

A tanú feladatát is elmondja Jézus. Ha Krisztus feltámadt a halálból, ha a kételkedésben ő valami olyan jóval és széppel ajándékoz meg, ami szinte túl szép ahhoz, hogy elhiggyük, akkor arról másnak is tudnia kell. Akkor *"hirdetni kell az ő nevében a megtérést és a bűnbocsánatot minden nép között..."* Mert ez a tanú üzenete. Egyrészt nincs olyan nép, közösség, személy, akinek ne kellene hirdetni az örömhírt, hogy Krisztus feltámadt, valóban feltámadt! A halál legyőzött. a Sátán vereséget szenvedett. Ez a te feladatod is: nem megmagyarázni, nem pusztán érvelni, ne nagy szónoklatokat tartani, csak tanúskodni, hogy én sem hittem, engem megkeresett, és nem akarok már nélküle lenni - egy pillanatig sem. Az üzenet tartalma pedig a megtérés és a bűnbocsánat. Aki odafordul ahhoz, aki ő utána jött, aki meglátja sebeit a kezén és lábán, aki lebotul a feltámadott előtt, az tudja, hogy szabad emberré lett. Bűnei megbocsáttattak, vétkei ekfedeztetek. Ez az ő ajándéka részünkre, kételkedő emberek számára. Nyissad meg előtte szíved, mert ma rólad mondja a feltámadott Úr: Te vagy erre a tanúm! ÁMEN!